

M.C. Restorff er aktuella við 10 nýggjum sangum á útgávuni Sanganna Veingir

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Alt er grundað á einfalda barnatrúgv

– LÍKAMIÐ, UM EG HAVI SUNGIÐ SÁLMAR ELLA MEIRA MODERNAÐAR SANGIR, SO ER ALT GRUNDAÐ Á EINA EINFALDA BARNATRÚGV, OG TAÐ ER TAÐ FRAMVEGIS, SIGUR M.C. RESTORFF, SUM ER AKTUELLUR VIÐ NÝGGJARI ÚTGÁVU

ÚTGÁVA

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

– M.C., hvussu ber tað til, at tú ert blivin soleiðis?

Tað spurdu eini hjún M.C. Restorff, tá tey vóru komin á Hotel Hafnia at fáa sær ein bita. Tey sipaðu til tónleikin, sum M.C. spældi og gav út. Øll vóru ikki so glað fyr tann heldur popputa gospeltónleikin, sum M.C. spældi, og tað hoyrði hann mangan fyr.

– Eg var ikki altíð so væl móttikin

millum tey etableraðu í samkomuni, tá ið eg kom við mínum gittara, sigur M.C. Restorff.

– Mær hefur altíð dámt væl at syngja sálmar, men eg legði teir til viks eitt tíðarskeið fyr at spæla eitt annað slag av tónleiki. Men líkamikið, um eg havi sungið sálmar ella meira modernaðar sangir, so er alt grundað á eina einfalda barnatrúgv, og tað er tað framvegis, sigur hann.

Sanganna veingir

Um vikuskiftið kemur nýggja fløgan hjá M.C. Restorff út. Fløgan kallast

Sanganna Veingir, og hon kemur út 14 ár eftir, at M.C. seinasta gav fløgu út – og 41 ár eftir, at fyrsta plátan hjá MC og hansara fólki kom út í 1971.

Á nýggju útgávuni hefur M.C. fleiri gestasangarar við – eitt nú Finn Koba, Joen Magnus Danielsen og Jenny Old. Hans Poulsen hefur framleitt tónleikin, og beiggja hansara, Óli Poulsen, hefur ljóðblandað og mastrað.

Um vikuskiftið verður fløgan at fáa í høvuðsstaðnum, og fyrst í komandi viku er hon eisini komin í sölubúðir kring landið.

So segði hann...

Eg vil takka mínum gentum fyr stuðulin, men eg sigi bara: Ein hundur er nóg mikið

Barrack Obama í síni takkartalu, eftir at hann varð afturvaldur til forseta í USA. Fyri fyra árum síðani hevði hann lovað døtrunum ein hund, um hann gjørdist forseti.

KLUMMAN

Barbara Holm

Hvørjum velja vit eftir?

Nú takkar amerikanska valstríðið fyr seg, og nakrir fegnir og nakrir vónbrotnir amerikanar sita í dag eftir við tí úrsliti, at ein út av tveimum valevnum varð valdur.

Tað er mangan fullkomiliga órealistiskt at fylgja við í amerikanska valinum. Serfrøðingar, politiskir viðmerkjarar, mótstøðufólk, ja øll hugsandi menniskju eru frammi í sambandi við amerikanska valið fyr at greiða frá hvat tað er, sum fólk skulu velja ímillum. Obama ella Romney. Valið er fyr so vítt rættliga lætt, tí tað eru bara tveir møguleikar.

Meðan amerikanska valið er farið aftur, er enn eitt lagnuval eftir í Føroyum. Kanska ikki eitt serstakliga spennandi val, men kortini eitt val, sum vit mugu taka í størsta álvara.

Í mínum hugaheimi eru vit í einari sera álvarsamari støðu í Føroyum. Hvønn dag hoyra vit útisetar úr Føroyum, at ónøgdin til samgonguna er øgilig. Tað tykist sum, at eingin ordiliga veit hvussu tað ber til, at samgongan ger tær broytingar sum hon ger, tí – hvør hefur valt hatta, og hava tey, sum valdu tað, fingið tað tey vøntaðu? Summi hava allarhelst. Meðan onnur sita við einari keðiligari kenslu av, at flokkurin, sum tey áður stuðlaðu, nú er broyttur til nakað, sum tey ikki kunnu kennast við.

Tað er nú heldur ikki so lægið, og tað fer neyvan at broyta nakað. Vit eru von við, at miðlarnir eru á tremur við gyltum vallyftum tá ið val nærkast, og vit eru von við, at hesi lyfti ikki hava so nógv at siga, tá ið avtornar.

Men nú er tað kommunuvalið vit tosa um. Og hvat kunnu vit gera her?

Eg spyrji mangan meg sjálvan hvat tað er, sum fólk velja eftir í Føroyum. Vit hava ongan blokkpolitikk, og tað merkir, at vit ikki við vissu kunnu vita hvat vit í veruleikanum atkvøða fyr. Í kommunuhøpi er støðan enn verri. Her hava vit ikki eingongd eina yvirskipaða politiska ætlan frá flokkunum, tí tað í størstan mun eru einstaklingar, sum bjóða seg fram.

Eg havi mangan hoyrt fólk siga »ja, eg atkvøddi fyr honum, tí eg kenni so væl pápa hansara«, ella»eg hevði atkvøtt fyr henni, um grannin hjá mær ikki stillaði upp«.

Tað er als einki lægið í, at fólk velja eftir vina og kenningaháttinum, har ein velur tey, sum ein kennir best. Tí hvat annað val hava vit í veruleikanum?

Men spurningurin er hvussu langt vit koma við at velja eftir hesum leisti. Spurningurin er, um vit ikki noyðast at lata kenslurnar liggja við hús, tá ið vit leita til valstøðini. Spurningurin er, um okkara kæra samfelag ikki hevði fingið ágóða av, at øll sum ein valdu tey, sum tey púra erligt mettu vóru best egnað, og ikki tey, sum oftast komu framvið til kaffi.

Mín vón skal vera, at føroyingar nú fara á val, og velja eftir allarbestu sannføring. Velja eftir hvat tey halda kann gagna kommununi, og velja tann persón, sum tey halda kann gera ein veruligan mun.

Ella vilja vit kanska, at samfelagið skal halda fram sum tað er í dag?